

בש"פ 4206/23 - יבגני חרלנוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4206/23

לפני: כבוד השופטת י' וילנר

המבקש: יבגני חרלנוב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בחיפה (סגן הנשיאה ס' דבור) בעמ"ת 72156-05-23
מיום 30.5.2023

בשם המבקש: עו"ד רג'א ח'טיב

החלטה

1. בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (סגן הנשיאה ס' דבור) בעמ"ת 72156-05-23 מיום 30.5.2023, בגדרה התקבל חלקית עררה של המשיבה על החלטת בית משפט השלום בחיפה (השופט א' חלבי) במ"ת 36179-05-23 מיום 29.5.2023. במסגרת החלטה זו, הורה בית משפט השלום על שחרור המבקש בתנאים מגבילים ועל הפנייתו לקבלת תסקיר מעצר מטעם שירות המבחן (להלן: תסקיר מעצר). בית המשפט המחוזי קיבל חלקית ערר שהגישה המשיבה, והורה על מעצר המבקש עד להחלטה אחרת ועל קבלת תסקיר מעצר בעניינו.

2. ביום 13.5.2023 נעצר המבקש, וביום 15.5.2023, הוגש נגדו כתב אישום, המייחס לו עבירת תקיפת זקן הגורמת לו חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 13.5.2023, עת החנה המתלונן את רכבו, הגיח לפתע המבקש, פתח את דלת הרכב בו ישב המתלונן והיכהו במכת אגרופ, תוך שגרם למתלונן חתך בשפתו. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה להורות על מעצרו

עמוד 1

של המבקש עד לתום ההליכים נגדו. במהלך הדיון בבית משפט השלום, הסכים המבקש כי קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר של מסוכנות בעניינו. בית משפט השלום קבע, בין היתר, כי בנסיבות ביצוע העבירה, ולאור קיומם של מפקחים ראויים, ניתן לאיין את מסוכנות המבקש באמצעות שחרורו לחלופת מעצר בדמות מעצר בית מלא בתנאים מגבילים; וכי המבקש יופנה לקבלת תסקיר מעצר בעניינו.

על החלטה זו, הגישה המשיבה ערר לבית המשפט המחוזי, במסגרתו טענה כי חלופת המעצר שנקבעה על ידי בית משפט השלום אינה מספקת כדי לאיין את מסוכנות המבקש. בית המשפט המחוזי קיבל את הערר באופן חלקי כאמור, וקבע כי לאור עברו הפלילי של המבקש, הכולל עבירות סמים ונשק, לצד מאסרים קודמים אשר לא הרתיעו אותו מלשוב על מעשיו, יש לעמוד על מסוכנות המבקש באמצעות תסקיר מעצר, טרם שחרורו לחלופת מעצר. לפיכך, הורה בית המשפט המחוזי על מעצר המבקש עד להחלטה אחרת; ועל הגשת תסקיר מעצר לצורך התאמת חלופת המעצר הנדרשת לאיין מסוכנות המבקש.

3. מכאן הבקשה שלפניי, שבמסגרתה סומך המבקש את ידו על החלטת בית משפט השלום, וטוען, בין היתר, כי שגה בית המשפט המחוזי בקביעתו כי מאסרים קודמים של המבקש לא הרתיעו אותו; כי בית משפט השלום בחן היטב את חלופת המעצר שקבע ועל כן מתייתר הצורך בקבלת תסקיר מעצר; וכי בית משפט השלום אינן כראוי בין מסוכנות המבקש לבין זכותו לחירות.

4. לאחר שעיינתי בבקשה שלפניי, על נספחיה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות.

כידוע, התנאים לקבלת בקשת רשות לערור "בגלגול שלישי" בהליכי מעצר הם מצומצמים, ובקשה כאמור תתקבל אך כאשר הבקשה מעוררת שאלה בעלת אופי ציבורי, עקרוני, החורגת מהקשר הפרטני של הצדדים להליך, או בהתקיים נסיבות חריגות, דוגמת פגיעה בלתי מידתית בזכויות הנאשם או עיוות-דין הנגרם לו (ראו מני רבים: בש"פ 9993/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 9 (21.1.2018); בש"פ 8646/19 איזייב נ' מדינת ישראל, פס' 6 (2.1.2020)). הבקשה שלפניי, נטועה עמוק בנסיבות המקרה הקונקרטיות ואינה טומנת בחובה השלכות רוחב כלליות. כן, לא השתכנעתי כי מתקיימת פגיעה בלתי מידתית בזכויות המבקש או עיוות-דין. ומכל מקום, עם קבלת תסקיר המעצר, יכריע בית משפט השלום בעניין חלופת המעצר כחוכמתו.

לא למותר להוסיף, כי אין בעובדה ששתי הערכאות קמא הגיעו לתוצאות שונות, כדי להצדיק, כשלעצמה, מתן רשות לערור ב"גלגול שלישי" (ראו מני רבים: בש"פ 3439/17 לוי נ' מדינת ישראל, פס' 5 (25.4.2017)).

5. בשים לב לכל האמור, הבקשה אינה באה בגדר אמות המידה המצומצמות למתן רשות ערר כאמור.

6. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ג בסיון התשפ"ג (2.6.2023).

ש ו פ ט ת
